

A dark, moody scene of a desk with a lamp and an open book. The desk is dark wood, and the lamp is a classic brass desk lamp with a green glass shade. The book is open, and a pen lies next to it. The background is dark and out of focus, suggesting a library or study.

THE SILENCE BEFORE THE BANG

Action without noise.

Ferdinando

WALL STREET: BÊDENGİYA BERÎ TEQÎNÊ

GILLETTE FROM WALL STREET · 08

Her destpêk coşê diafirîne. Nenas ber bi me ve nayê; em in ku ber bi wê ve diçin. Ew hestekî xweş e. Adrenalîn, dopamîn û tevahiya malbata wan me bi baweriyeke bê zehmet ber bi pêş ve dajon. Kêliyên piçûk û nêzîk dimînin, hemû ji heman armancê çêbûne. Ew li pey trendekê, şablonekê an formatekê naçin. Ew yekê diafirînin.

Paşê li benda encaman man tê. Ev encameke xwezayî ya kirinê ye. Fedakarî, hewl û dema ku hatiye veberhênan her tim xuya dikin ku tiştekî di berdêlê de dixwazin. Carinan encam xwe bi dengê dide nasîn: ew qada ku tişt tê de bandoreke xuya çêkirine. Carinan din ew bi bêdengiyê tê: ew qada ku tişt tê de dîsa jî bandorek çêkirine, lê bêyî ku me haydar bikin. Dibe ku ew wek hev xuya bikin, lê ne wisa ne.

Deng dangan, rexneyan, peyvan, îşaretên civakî, daxuyanî û xwenîşandanan diafirîne. Bêdengî heman tevgeran çêdike, tenê dûrî çavên me. Lê dîsa jî xala hevpar a van her du cîhanan gelek caran tenê tiştek e: pere. Ew bi gelek şiklan xuya dibe. Hevpeyvînek. Reklamek. Kongreyek. Lê ya herî berbiçav, ya herî kêmbolîk û ya herî belav havaleya bankê dimîne. Dikare hem xweşî û hem nerehetiyê biafirîne, her çend hema hema her tim bi bandorên demkî.

Û ez li wir bûm, êvareke Tebaxê ya germ û şil, min jixwe biryar dabû ku herim razê. Min li şûna wê çi kir? Ez ji cih rabûm, çûm ber maseya xwe, kompîtera xwe vekir û min dest bi nivîsandina vê

ramanê kir. Lê çima? Ne projeyên min hene, ne hêviyên min, ne jî xwestekên min. Ez bi tiştê ku jixwe yê min e dijîm, û ew bes e. Ez hêvî nakim ku jiyana xwe biguherînim, û her roj ez spasiya Xwedê dikim ku roniyên li ser sehneya hebûna min vêxistî dihêle.

Îcar, çi bû? Min nû daneyên seredanên malpera xwe kontrol kiribûn. Kêfeke taybet heye di dîtina ka çend kes hatin, ji kîjan welatan hatin û kîjan rûpel gerandin. Ev hemû dema ku min dizanî ku ez li kirînekê nagerim, ji ber ku min biryar dabû ku edebiyatê nefiroşim, wê nekim pere. Zarokên Bezos jixwe ew kar dikirin. Ew tu carî ne karê min bû.

Di rojên dawî de, înternetê kêmbûneke 80% nîşan dabû. Hilweşîneke giştî. Ne axaftin. Ne e-name. Ne îşaretên ji derve. Tenê bêdengî mabû. Bêdengiyek ku diaxivî û teqînekê ragihand. Erdhejan ev ders hînî min kiribû. Ê xweza kêman caran şaş dibe. Lê ez ne bi fikar bûm. Ez tenê tijî ken û raman bûm, haydar ji tiştê ku dê bi serê min de bihata. Ew bêdengiya berî teqînê bû.

Ji bo gelean, ew deng bû bê kirin. Ji bo min, ew kirin bû bê deng. Paşê, berbangê, yekî li derî xist. Ne kurye bû. Name bû. Bi mûma sor morkirî. Şander sade bû: DÎNAMÎT. Lê min ew li şanderê vegerand. Min tenê hêviya teqînê dikir. Min ew qas zêde nedixwest.

Ferdinando